

Föreläsningar vid
Stockholms
högskola, HT 1893
: L 40:89 B /

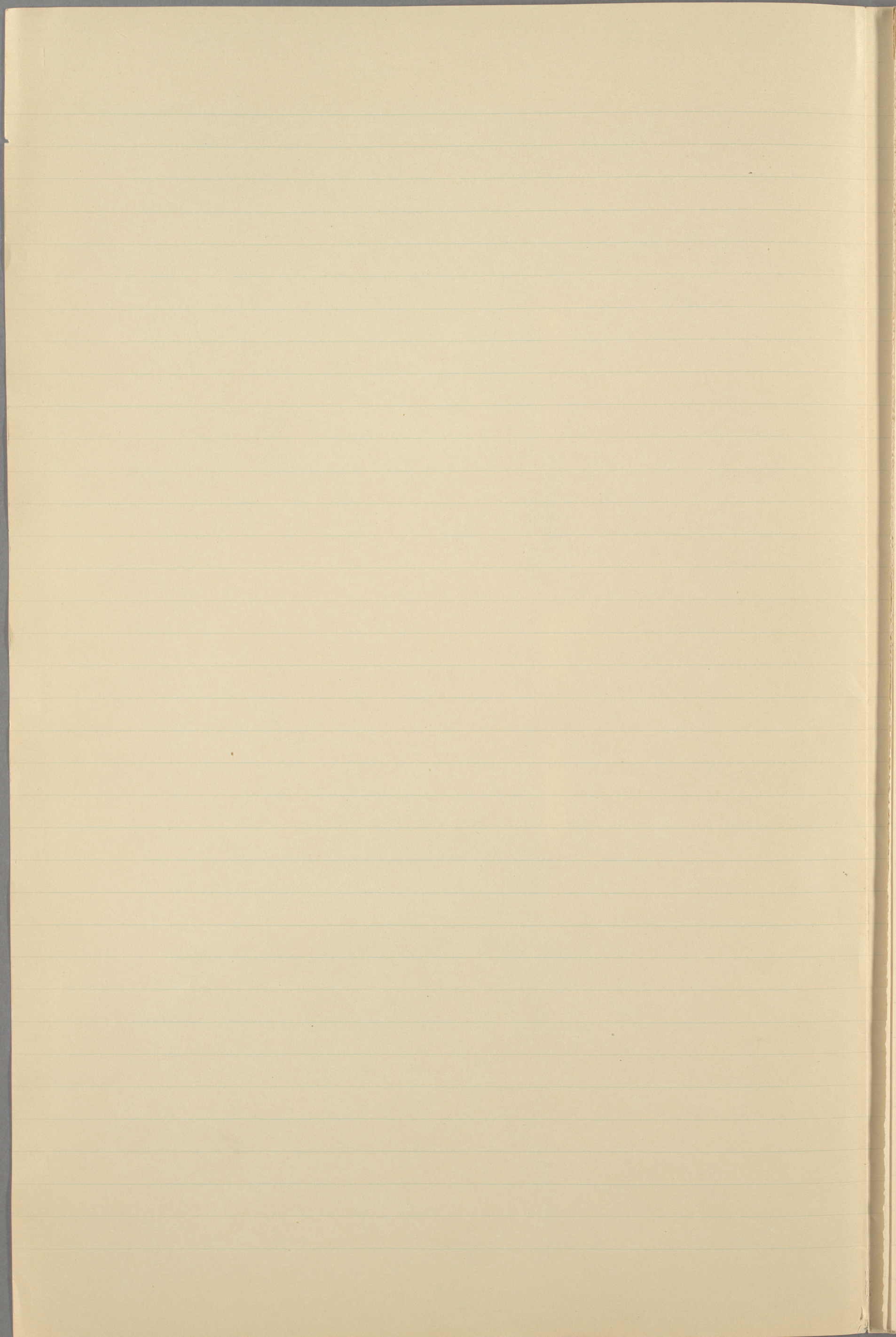
Rydberg, Viktor,

HS L 40:89 B

National Library
of Sweden

Nº 16

I föreläs. förl. fredag ^{meddelade} började jag en gång några biografiska notiser om den franska landskapsmålaren Camille Corot. Jag nämnde, att man kan vara treksam om det släktled af konstnärer, till hvilket Corot egentligen bör räknas. Han var nämligen född år 1796 och afled år 1875; men man kan knappast säga, att den genomgripande inflytelse han haft i den yngre konstutvecklingen började förrän lärygt in i hans äldre ålder, eller att han ^{erhöll} blef en europeisk storhet förrän århundreda år efter sin död. Året 1889 var hans triumfår. Vid dåvarande utställning i Paris voro målningar från olika skeden af Corots lifsvard sålade i rikligt icke allmunt konstkännarnes, utan allmänhetens beundran. Skände man i få ord sammanfalla omdömena om dem, skulle det kanske kunna göras så: de äro så djärva, så enkla, så innerliga, så naiva, så unga. Slut hvad Corot ^{skapar} gjort ända intill det nya ^{just} bär i hjälpa verket en, som jag tror, oförgämlig prägel af ungdom. På dödsbädden hörde man honom säga, medan han med fingrarna tecknade i luften: "Gud, hvad det är ^{vackert} skönt - det ^{vackraste} skönaste landskap jag sett!" Hade den 79-årige konnsten stiga upp i måla det, hade antagligen äfven det landskapet fått prägel af den ungdom, som icke lemnade hans hjärta, förrän det levde.

Som jag förut nämnt var det först vid 26 års ålder Corot fick tillfälle, att egna sig åt ^{konsten} målariet. Vid den tiden var ^{i Frankrike} hans ^{hans} landskapsmålariets område ^{eller konstens} det s. k. historiska landskapet ^{det högsta} allens konst och förnämligast - arrangerade landskaper med foud och kuliner och med grekiska eller romerska gudomligheter, hjältar, herder o herdinnor till staffage. Sin härkomst ^{leder} det historiska landskapet i Frankrike från 1600-tallets store målare Nic. Poussin och Claude Lorraine, och hvad de gjort i den vägen bevisar, att den historiska landskapsstilen är fullt berättigad, ^{berättigade} helt enkelt, därför, att snällrike konstnärer genom den kunna åstadkomma storartade effekter, som utaf sig själva icke låta vinna sig. Det är fördenskull min öfvertygelse, att framtiden åter skall få se en eller annan konstnär välja sina uttrycksmedel i denna riktning, och att han lugt kan göra det, förutsett blott, att han icke härmar, utan är sig själv och gör det, emedan konsten och uppsättningen omedelbart dröpa därtill. Men hvad s. är för allid förbi är den historiska stils anspråk på öfverhöghet eller allena vilde.

14/11.93.

7' ^{frequēda} ~~freclugens~~ ~~freclugis~~

I Corots ungdom förkunnades detta anspråk högt, ö hvad värre var, och historiska landskapsmålariet hade då länge varit en rent konventionell konst, bunden af regler och schabloner, ^{Det unga franske landskaps-} ~~ett handtverk, som man taga, med~~ ^{Det gamla} unga franske landskapsmålare, d. med otalighet blev detta ok, lagdt på dem skuldror af traditionen, lärarnes, allmänhetens smak; man d. icke vågade taga ett första afgörande steg in på en friare mark. Men vi inträffade år 1824, att några engelska målningar fanns väg till ~~salongen~~ ^{Salongen} den parisiska salongen, och de verkade som en ny uppenbarelse, som ett frihets-evangelium ^{för} landskapsmaleriet i Frankrike.

N: 306. En af dem engelsmän var John Constable, d. jag ^{i början af denna} ~~fortiden~~ ^{termin} berättade, uppkopmannen till taflan, d. visas här, Gainsboroughs värdig, ofstigare, inför honom ^{verk} Eug. Delacroix häpnade öfver att i England redan fanns den fängläggande konst, med hvilken han hjälpte då var på väg att göra revolution i af hvilken han nu fick lära utskilligt, som han på egen hand icke hade uppfunnit.

N: 442. Bland dem fanns vidare Bonington, en konstnär, till hv. jag kommer längre fram. De franske landskapsmålare hade ditintills icke bemärkt, att man till ett landskap behöfver en himmel, och en luft, som angiver årstidens, dagens, stundens stämning, något som de likväl kunde ha lärt sig af några bland 1600-talets holländare. Nu stodo de förvånade och glatt öfverraskade framför Bonis fiska strandstizzer, de engelske akvarellist: s ljusdränkta skulpter, framför Constables djärpa bilder med deras ^{ljusa} klara grönska och ierliga skynad. De unge fransmänna vord utom sig öfver denna intensiva grönska, deras väpnade skyer, dessa ljusa fält öfvergrända af en klar lysande himmel. Därmed hade det glänsande historiska landskapet blifvit uppragadt till afflyktning. År 1831 i salongen af 1831 verdt detta tydligt. Hvad d. först kallats bondlandskapet, sedermera det intima landskapet, stämninglandskapet framträdde där representorvt af unge män, d. nu räknas till vårt århundrades ^{och Jules Dupré} stjärte, främst bland dem Theod. Rousseau, d. jag längre fram skall omtala. ^{Canille} Utöfven Corot var med ibland dem. Han utställde sedermera flitigt; men var på långt när icke så observerad så observerad som flertalet af hans kamrater, hvilka han beundrade ^{högt} utan att likväl trada i deras fotspår. "Theodore Rousseau är en örn,"

14/11.93.

sade han, "jag är endast en lärka, kan icke vara något annat, vill det för-
dunkull ej heller." Emellertid hade Corot redan 1891 utställt en utrykt i
Fontainebleau, s. var egen tid räknar bland Konstans mästerverk. Den
finns i 2 afbildningar här på ~~ett~~ bordet.

Det ^{att} det vi länge dröjde, innan Corot vardt fullt erkänd, förklarar dels
af partitiderna, s. då rådde, dels äfven i vissa bistfälligheter hos honom
njälj. ^{Hvad} ^{vid} ^{deras} partierna vidkommer var det naturligt, att ankängarne af
den klassiska, den historiska skolan icke ville veta af en man, som
~~icke~~ ^{inte} lemnade alldeles å rido deras ^{Konventioner} regler & schabloner, för att endast
och allenast tolka det enkla, innerliga i naturen, det s. i naturen
anslog hans egen ^{Corot's} känslovärld. Hans egna vännar, Rousseau & de andre,
förtodo honom ej heller rätt. De beklagade, att han värdestörde teckningen
i markerade föremålen allt för svagt. Och vi kommo naturalisterna med
Corotbet i spetsen, och för att fördöma Corot's ^{skönaste verk} ~~taflor~~ behöfdes för dem
icke mer än att det ^{oför} stundom roade Corot att gifva sina landskaper
staffage ur myten eller sagorna. I sin till dunklet stegrade partilidelse
för den fotografiska verkligheten, kunde ^{naturalisterna} icke se något godt i äfven
det bästa verk, där ett spår ^{var att} kunde upptäckas af ^{afbildningen} fantasi. Af Arnold
Böcklins beundrade målningar föreligger ett 40-tal här på bordet. Jag
undrar just, huru Corotbet skulle uttryckt sig om dessa beundrade verk
af en utomordentlig skaldefantasi, om han fått se dem.

Hvad intryck gjorde nu på Corot partimännens firskelsedomen & allmänhetens lik-
giltighet? Han var en känslig människa, glad s. ett barn åt hvarje uppmuntrande eller
berömmande ord, när han trodde, att det var uppriktigt menadt. Han kunde då säga:
"o hvad människor äro vänliga mot mig! Fått förtjona jag det." Men tadtlet däremot
försittade honom icke det ringaste. Corot var i benägenhet af en outtrömlig bonhönne och
med glädthet, & hans föreställning om sin egen talang var sin blygsam, att han
hörde pågärd sig, om icke tavlorna hade rätt. Men hade de rätt, så ville han måla
ändå effra eget behag, såsom ^{sångpipan} ~~Corot's~~ sjunger. Han kunde ^{det} emedan han var ekono-
miskt oberwende. Medan han ^{arbetade} ~~målade~~ vid staffliet, sjöng han - han hade en vacker
röst och var grundligt musikalisk, och när han icke sjöng, bolmade han ur sin pipa,
den bland de pariska Konstnärerna kända "Corot-pipen," ^{i minnen} med hvilken mina
älskare kunna se honom här på ett af hans porträtter.

N: 444. Här en af taflorna från hans yngre år. Det historiska landskapsmåleryt
idkare & ^{slottet Beaune} ~~historiska~~ delen af allmänheten kan begreps icke, huru man kunde väja sin trofaste

14/11.93.

ämnen som de kala väggarna af ett slott utan arkitektur, en vattenyta i en bäst.
 Men hade ingen aning om att de enkla motiver kunna ^{genom målarens förtäring} ~~ge~~ ^{uppfattningens finhet} bli
 de ärlaste konstverk. Och om någon var stämningmålare, var det Corot. Stäm-
 ningar, det subjektiva, det likasom naturliska i ^{landskapet} naturen, det har i Corot
 sin mest fullkomliga representant. Det är lärorikt att jämföra de samtida
 franske landskapsmålarna och se, huru deras personliga karakterer uppkom-
 bara sig i deras verk. Hos Courbet, som den färdigaste naturalisten, äro
 de för öfrigt plastiskt och kraftigt målade träden som träden i ^{den nordiska} mytologiska
 järnskog. Bladen se ut att vara af metall, och i en vindfläkt rör sig i dem.
 Allt är stilla, s. om i en luft existende. Skogar, löfmassor, bäckar äro stilla,
 och luften ^{resande} genom dallren ej af ^{ett} flyktigt ljus. Rousseaus landskap, i hvilka
 ekor spelar en kapridroll, ha något af en manlig, allvarlig sträng poesi,
 vilket ^{och} ^{landskapet} är i det afseendet en moträtt till hans ^{äldre} vänner Corots,
 som ^{eller varit drömmare, sagovardare} besjungen det idylliskt ljusa i naturen. Presteknuden för
 Corot är, att han sällan målade ekor eller kastanjer & alnen; han
 föredrog aspen, poppelu, alen i björken med dess smärta vita stam
 och ^{glänsande} ~~dalträd~~ blad, eller piltvädret, genom hvilket lekade solstrålar dreggo.
 Hos Rousseau, har man oemärkt, är trädet en stolt, något vrenig personlighet,
 hos Corot ett veht, härligt, i en mild luft och soldofv raggande väsen, som
 verkar om lycka i kärlek. Corots älsklingårstid var den tidiga våren,
 då ~~krivarnes yttersta spetsar skjuta små blad med spid grönska, som darra~~
 vid minsta luftdrag, ^{Han älskade} ~~och de marken bar varuden af en bäck med bärkar,~~
 som hänga sina bladrippor öfver ett vatten med obeständ klockhet, med
 halfdunkel i ljusreflexer; Han himmeln, s. förmälar sig med de förtärliga
 konturerna af en strand, och skyarne, som ⁱ sväfvande färd lemna emellan
 sig flingar af ett klarblätt eterhvalf. Han älskade morgonen för solup-
 gången med den hvita lätta töckarblöjor, s. glesna och förmärliga för
 för den första solstrålen, och ^{en} ^{mer} ^{aftone} ^{Kvällen} med dess tätande skym-
 ning. Han älskade det veht i bögande, det s. ej har fasta former i skarpa
 linier och fördenskall inbjuder till att svärma i drömmar. Naturalisterna
 uppträdde inför naturen så som om de eudextekinet en hänskjörstadga,
 hvori de ^{via laga vite} ~~besjungen~~ förpliktat sig att hålla sig med kärsla och fantasi på
 längsta möjliga afstånd från sin höga hänskjörstadga; andra målare,
 nekades henne, för att förhåra henne och analysera henne. Corot sjöng
 för henne, smekte henne, och fick af henne det förtroendet, som

14/11.93.

han vägrat både sina drängar och sina ^{venner} ~~venner~~.

N: 495. Corot genouglig utvecklingskeden, för hv. det här ~~stade~~ ^{icke} är
~~en~~ tid att nedgöra. När Corot ställes i ^{Doningtons} & målningar gjorde
 revolution i Paris, öppnade de äfven Corots ögon för nyhet i naturen,
 s. han ditintills icke sett. Men han behöfde många år, för att göra sig
 bärdomen till gods, och han var mellan 50 i 60 år gammal, när han
 blef verdt den Corot, s. eftervärlden ställer bland världens störste land-
 skapsmålare. En af hs befordrade teknare har sagt, att han till sitt 50^{de}
 år var som ett barn i firt därefter blef yngling. Jag har föret berättat,
 att hans far hade gifvit hm 1200 francs årligen, när han bestöt sig för
 att bli målare. Fadern ansåg hm som en beskedlig odugling och öfver-
 raskades högligen, när han erfor, att han då 50-årige om fått heders-
 legionen. Han tycks ju ha talat, utropade gubben och gaf hm i glädjan
 härför en äfverränta af 2400 francs. Vid samma tid, ej förr, fick Corot
 sälja sin första tafla. ~~De unge målarna kallade hm alltid fader~~
 Corot, ^{men} och betraktade ^{inaktigt} den gamle mannen med det ypriga snickiga
 häret s. hörde till deras eget släktled. Utom Tizian minns jag ej,
 om konsthistorien har något annat exempel än Corot på evig ungdom.
 Han dog ung vid 79 års ålder. Han kände sig ännu på dödsbädden
 ung i ~~hade de knappt~~ ^{skänktade ännu} i sin sista stund, men med en djup re-
 ligiousitet under ytan af skäret. Den diende kände sig öfvervinnligt
 facksam för en lycklig lefnad, lycklig genom en högre ledning i
 den världighet människan visat hm.

N: 410. Till Corots vita period höra hans två riktbara Taflor: "mor-
 gonen" i "aftonen". ^{et från den tafla, s. här vilken är ett} ~~Den senare ser man här i afbildning~~ af hans
 kvällslandskap. "Morgonen" och "aftonen" såldes år 1890 för 123,000
 francs. Man har näml. bland andra Figaros riktare Konstkritiker Al-
 bert Wolff, ^{och} flere med honom anmärkt, att det var vittnen, ^{änd till en kommit under frid med}
 träden, var luften i ^{Corots} landskap vibrerar och fönar något, fjärlarnes
 ritter, vindarnes ritter, alla lifvande varelsen höja palmag, förnande sig till
^{en} med kolossal och mild hymn, för att heja den sändliga, den
 gudsneliga ~~skaparen~~ skaparen i universum. Corots Konstnär-
 sätern upbyggdes tyrt och långsamt, men för att bestå i kammande
 tider. +

Bland de skönaste dikter François Coppée skapat, är en ring

14/11.93.

till konstnären Corot minne.

Månsdags Corot firade en lika föddelsdag. Men innan jag kontalar några ord ur hans enastående lif, må jag meddela, huru han i ett bref till sin vän Jules Dupré mildt uttrycker en landskapsmålarers dag. "Man sätter upp kl. 9 på morgonen före solen, sätter sig vid stamnen af ett träd, iakttagor öfver vattnet. I början ser man mycket litet. Naturen liknar en hvitaktig duk, ^{och} ~~med~~ knappt synliga linier af några mörre teckna sig. Allt är omflutet af doft, allt det går vid morgonrynkens uppstökande från andring en lindrig rykning genom allt. Bing! Solen ^{vaknar} ~~lyser~~ fram. Hon har ännu icke sönderlitet flöret, bakom hvilket ångan, dämnen, syrandens kullar dölja sig. De naturliga ångorna ^{knäla} ~~stiger~~ sig ännu i ^{sin} ~~fin~~ ^{tappar, och} ~~fin~~ silfveraktig öfver en grasmatta af fruset grönt. Bing, bang! En Fjärte solskålen, andre solstrålen! De små blomströmmarna synas vakna vid glad lyne. En hvar har sin da darrande dagdropp. De Bladen, kämliga för kylan, röra sig för morgonfläkten; i löfvalven nya osynliga fåglar, som man kunde tro, att det är blomman, i göra böen. Amerikier med fjärliga vingar slå ned på ångan och ^{kommer} ~~gera~~ ^{den} ~~de~~ ^{de} ~~höga~~ ^{interne} ~~stänglar~~ att vaggas. Man ser riktigt... allt är där. Landskypet är helt: kallet bakom det genomsjuktliga ^{flöret}, som likväl stiger, stiger, inandad af solen, och nu, ^{sedda} ~~den~~ ^{för} ~~den~~ ^{lyfter} sig, låter mig se bäcken, invärd i silfver, ångarna, träden, hyddorna öfver det flyande fjärran. Slutligen... nu serhoger man allt hvad man först ansåg." -

Så beskriver Corot morgonen. Nu några ord ur hans skildring af kvällen: "Dvåla faller öfver naturen, medan ännu den fjerde aftonluften suckar i bladverken. Dagen beströf gräsmattornas sammet med perlor. Nympfornas fly, görna sig och önska bli redda. Bing! en stjärna från himmelen, i sticker ned i dammen. Vackra stjärna, hvars tändande ökar af det vattnets krusning, du betraktar mig, du ler öfver blinkar. Bing! Än en stjärna i vattnet, än ett öga blinkar till mig. Välkomna, fjerde, älskliga stjärnor! Bing, bing, bang! Tre, sex, tjugo stjärnor. Alla himmelens stjärnor ha varit möte här i ^{äro} ~~äro~~ ^{lyckliga} ~~lyckliga~~ dammen. Det märks. Allt i allt tätare stegning. Men dammen quistnar, där är ett vimmel af stjärnor. Den fjärde villan stund är inne. När solen nånstund ned, tändes sig solen i natten. Konstans sol höjer sig vid syranden. Godt, nu är min tafla färdig."

14/11.93.

Jules Duprè, till hvilken Corot skref detta 7
~~Nå några ord om märniskan Corot.~~ utställdt ännu på 1880-talet.
~~Han var de~~ utställdt ännu på 1889.
 Han är den rätte i förlevande af de v. k. ~~men~~ Fontainebleaumålarna,
 den plejad, s. Corot, och Theodor Rousseau i Jean Franc. Millet tillhörde.
 Han Corot var 16 år yngre än denne sin vän. Här en af Duprè's
 taflor, kallad "bryggan". Ett af Duprè's karaktensdrag är, att han
 saknar arkadernas intresse på kompositionens medelpunkt. Na-
 turalisterna skulle kalla detta för arrangering eller militiering; och
 de kunde ha rätt däri; men det återstår dem att bevisa, att i detta
 arrangering ligger något ondt. Naturen själv arrangerar icke sällan
 på samma sätt. Duprè's egendomlighet ligger emellertid mindre, i
 tekniken än i hans sätt att använda färgen. Hans ständiga sträfvande
 var riktadt på att uppnå den ton han fann i naturen. För detta
 ändamål lade han färglag på färglag, så att slaken stundom liknade
 en relief. Går man detta måleri uti viner man något, men förlorar kan-
 ske mer.

N: 446. Emellertid är Jules Duprè's solnedgångar - hvarpå här
 ett exempel, fyllda af en stark poetisk kraft, s. man icke återfinnen
 hos det yngre släktledet af landskapsmålare. Duprè är på en
 gång realist och poet. När någon en gång uttalade den mening, att
 fotografien skulle göra slut på måleriet, svarade han: "ja, när man
 uppfunnit, s. eger hjärta i själ. icke färr." Duprè död 1889.

Nå några ord om märniskan Camille Corot.

Några ord, som tillfälligtvis yttrades af hm, äro alldeles tillräckliga att
 gifva en föreställning om hans sinnelag i världsutskådning. En afton, då
 han i sällskap med målaren Damoye hade gått ut för att göra studier,
 låg landskapet i den nedgående solens guld- och purpurroden så här-
 ligt fram för dem, att Damoye ~~uppe~~ kunde låta bli att uttala sin för-
 tjusning. - Ja, detta är vackert, sade Corot, och tillade efter ett
 ögonblicks tystnad: "men den helige Vincent de Paul är också vacker,
 mycket mycket vacker." - Vincent de Paul, s. lifde mellan 1576-1660,
 var en man, s. equade hela sin lifvad åt sjuka i nödlidande. Det är
 han, s. stiftat den kvinnoförening för fattiga sjukas vård, s. ännu
 fortlever under namnet "barmhärtighetsöstrarnas orden", och verkar
 mycket godt ej endast i Kattiska, utan ook i protestantiska länder.

Sin uppskattning af sädan skänket, andlig skänket, ådagalade

14/11. 93.

Han var en ~~af~~ barnkärting broder, en
 Corot i sina gärningar. Hans ~~sefnad~~ var delad mellan
 värdig beundrare af Vincent de Paul. - Den betydliga ~~af~~ firmigheten
 han ärft af sina föräldrar rörde han icke. Den ansåg han för släkt-
 egendom, s. han för egen del kunde undvara. Så mycket friare kände han
 sig att kunna gifva bort allt det andra. Han arbetade ^{fortsät} hastigare och if-
 rigare under sina nitte 20 år, då hans taflor kunde köpare, än någon sin
 förut, endast för ett ^{hå} mycket att gifva bort. Bland hans många bekanta inom
 konstnärsvärlden var den genialiske karrikatyrtecknaren Daumier i "Chari-
 vari." Daumier blef blind och råkade i ekonomiska närigheter. En morgon
 fick Corot veta, att Daumiers hyresvärd hotade honom med vräkning ur den
 lilla hus, som han i många år bebott i Valmondoin. Corot reste då till Val-
 mondoin, uppsökte hyresvärd, köpte kontant på stående fot egendomen och
^{om} skickade köpekontrakt i öfliga handlingar till Daumier tillika med en
^{liten} frapperstapp, hvar på sitt skåpet: "Nu är jag trygg för att din hyresvärd
 icke kör dig på porten. Corot." Daumier svarade: "Du är den enda män-
 nitka, af hv. jag utän att blygas kan mottaga en gåfva."

En dag kom en italienare, s. förtjenade sitt bröd som modell, ö bad Corot
 köpa ett par landskaps taflor, s. han hade med sig. Han behöfde ~~rese-~~
 prouningar för sin hustru, s. blifvit sjuk i vilke återvända till Italien.
 Hur mycket behöfver du? Turen frances. - Corot gaf honom summan och kastade,
 sedan han gått, en blick på taflorna. "Ha, de äro ryktigt fula," sade han,
 "jag kan icke lemna dem vidarna." Och han tog sina penningar och förvandlade
 de båda ryktigheterna till ett par intagande konstverk. "Italianaren skall
 få dem tillbaka," sade han till en vän och tillade litet försnädligt: "firut-
 satta att han känner igen dem." - En annan gång kom en herre till honom
 med en ^{han köpt och som} liten tafta, som var signerad Corot. - Den taftan är icke af mig,
 sade den store målaren. Ha, utbrast köparen, "jag skall låta häkta honom."
 "Hvem?" "Förfalskaren, s. sålt den till mig," s. han nämde den sanna
 s. "är det han? Men han har hustru i barn. Hur skall det gå med dem?"
 "Sak samma, han är förfalskare och blir straffas." - Vänta, det behöfver
 litet för att göra den här till en verklig Corot." Corot tog taftan och
 förvandlade den till en sådan i den köparens närvaro.

Albert Wolff, s. var umgängesvän med Corot, berättar ännu en
 särdeles karaktäristisk historia. En dag kom en ^{som var bekant med} målare, till honom
 ö bevärdade att få låna 5000 franc. Corot satte vid sitt stoffli i bolmade

14/11.93.

av sin pipett, Han var då undantagen vid dåligt lyne, och svarade kort, att han ej hade den summan inne. När läsesökaren gått, satte Corot några ögonblick i funderade. Därefter kastade han af sig blusen, lade bort pipan och gick ut. Han gick ^{myrdade} till den afvisade vännen och sade: "förlåt mig! jag är en dålig människa, jag har ljagit. Till ^{Paris} ~~Paris~~ på kårpa äro de här 5000 franc'en."

Kort före sin död gjorde Corot en stor affär med en konsthandlare. Sedan denne räknat upp penningarna, lenuade honom Corot en bunt med 10,000 francs. "Bevara dem, när jag är död," sade han, "ni skall gifva min vän Millet's euka 1000 francs årligen under tio år."

^{Denne} Millet var den store Jean Francois Millet, som dog i elände, och hvars ^{ofturlenande} målningar betyngat summor, 2. sammanlagda uppgå till millioñers francs.

Dagligen besiktas Corot af nannor i barmhärtighetsströkar. De giingo aldrig tomhända från hem, och han tackade dem af upprigtigt hjärtan för att ^{de} gifvit honom tillfälle att använda pengarna väl.

^{i en kyrkogård på landsbygden ligger en taffla af Corot begravd.} Under en studieresa i grannskapet af storas, afmålade han en liten racker och glädligt bonaflicka. När han följande år återvände dit, fick han veta, att hon drunknat. Corot skänkte då till fadern den ^{Corot's} lillas porträtt. Det var omöjligt ~~att~~ för konsthandlare och konstvännen att få köpa af honom denna taffla, omöjligt äfven att få låna den, till utställningarna i Paris. I sitt testamente firordnade han, att ^{porträttet} tafflan skulle ligga på hans bröst i grafven, i där är ~~hans~~ det.

Under belägringen af Paris 1870 tjänstgjorde den då 74-åriga Corot som ambulanssoldat, på samma gång som han med penningar bidrog till ambulansutgifterna.

Corot har fått en vacker minnesvård i Ville d'Avray vid stranden af en damm i närheten af det hus han där behodde.

Jämte åtskilliga afbildningar af tafflar af Corot finnes här på bordet en konst. biblioteket tillhörig volym med 40 afbildningar af ^{taflor} målningar, som äro af den ryktbare schweiziske målaren Arnold Böcklin, som i vinn afseendena är en närlig frände till Corot. Jag kommer längre fram att skildra Böcklins konstnärskap, men har redan nu föreläst volymen ö ämnar låta den vara här till fernineus slut, ^{på mådiga 2. skrifte af} så att ⁿⁱ kunna återse på tillfälle ⁿⁱ på tillfälle, att gemensamt deusamma.

14/11.93.

